A°. 1837. N°. 77.

Woensdag, den 27sten September.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertentiën.

(32930) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal Vrijdag verkoopen: Provisien, Stukgoederen, Wane en Kopie Planken, een KOFFIJ WAAIMOLEN, alsmede RAAPOLIE, enz.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 22sten dezer, de Noord Amerik. Brik Garnet, Kapt. J. Thacher, van Boston, hebbende 27 dagen reis; Passagier: de Heer Ths. Green.

Den 24sten, het Schip de Eensgezindheid, Kapt. C. Meijer, van Amsterdam, hebbende 63 dagen reis; Passagier: de Heer P. C. Kruiseman.

Idem, de Nederlandsche Schoener de Nes, Kapt. E. Taylor, van de rivier Saramacca: hebbende 2 dagen reis.

Den 25sten, het Schip Koophandel, Kapt F. Popken, van Rotterdam, hebbende 62 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 16den, de Nd. Am. Brik Amazon, Kapt. W. Grover.

Den 23sten, de Nd. Am. Brik Talio, Kapt. J. Foster, beide in ballast, naar Gloucester.

Den 25sten, het Schip Amphitrite, Kapt. A. C. Krull, naar Rotterdam; lading: 26 vaten en 690 balen heele Koffij: 3 vaten en 82 balen gebroke dito; 1 baal schoone Katoen en 27 balen Kakao.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 10den Julij 1837, de Jonge Maria, J. E. van Hoogerhuizen. — Den 17den, Drie Gebroeders, J. D. Bosch. — Den 18den, Concordia, J. D. Dictz. — Idem, Catharina Anna Helena, F. H. Zeijlstra. — Den 19den, Elisabeth, P. Peijbes. — Den 21sten, de Jonge Willem, W. Hasselaar. — Idem, de Snelheid, C. Wessels. Allen van hier.

IN HELVOETSLUIJS GEARRIVEERD:

Den 20sten Julij, Henriette, J. C. Willems. Van hier.

Nieuwstijdingen.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 25 Julij 1837

Engeland.

LONDON, den 18 Julij.

Volgens dagbladen uit New-York hebben in Noord-Amerika in het laatst van Junij een orkaan en zware overstroomingen plaats gehad. De stad Baltimore is nagenoeg geheel onder water gelegd, bijna al de bruggen zijn er weggesmeten, een aantal menschen is omgekomen, en vele bezittingen zijn vernield. De orkaan of dwarrelwind is over een district in de nabuurschap van Coughkeepsie gegaan, heeft vele boomen ontworteld, daken van huizen geslagen en den veldarbeid van jaren in één oogenblik vernield. Bijkans geen boom of hut zijn mijlen ver staande gebleven.

— In een der Londensche dagbladen vindt men het volgende huwelijksvoorstel: »Een Heer van echte Nimrods-manieren, die in een der voornaamste jagtstreken van Engeland woont, en wiens stokpaardje het edele jagersleven is, verlangt zich door den echt te verbinden met eene dame, die in deze zelfde liefhebberij uitsluitend haar vermaak vindt. Op schoonheid of geldelijk vermogen komt het niet aan. Het laatste, indien de dame er iets van bezit, zal haar geheel worden overgelaten, het eerste is wel niet te verwerpen doch is geen vereischte. Een goed humeur, een kleine voet, en bij het jagen vast en goed te paard te zitten, zijn voorwaarden *sine qua non*. Daar dit huwelijksvoorstel van eenen vossen- en niet van een geld-jager uitgaat, mag men verwachten, dat zich niemand zal aangespoord vinden om, uit ijdele nieuwsgierigheid, informatien, in te winnen.

»*Naschrift:* Eene met rood haar kan zich de moeite van zich aan te melden besparen, zoo als ook de hoog blonde gerust mogen te huis blijven. Aan het Bureau dezer Courant kan men des morgens van 10 tot 12 en des namiddags van 4 tot 6 ure nader berigt ontvangen. Op straat ben ik voor niemand te huis."

— Door de vrouwelijke regering kan het volkslied niet met den aanhef van »God bescherme den *Koning!*" beginnen. Daarom is die aanhef aldus veranderd:

»God save Our gracious Queen,
»Victoria, England's Queen,
»God save the Queen."

— Een Engelsche almanak van het jaar 1730 bevat de volgende merkwaardige voorzegging, die letterlijk is vervuld geworden:

»By the power to see through the ways of Heaven:
»In one thousand eight hundred and thirty-seven
»Will the year pass away WITHOUT ANY SPRING,
»And on England's throne SHALL NOT SIT A KING."

Dat wil zeggen:

» Door het vermogen om de wegen des Hemels te doorzien: zal, Anno achttien honderd zeven en dertig, het jaar *zonder lente* en Engelands troon *zonder Koning zijn.*"

Duitschland.

FRANKFORT, den 14 Julij.

Verleden Donderdag werd te KONSTANTINOPEL de geboortedag van den profeet gevierd; bij deze gelegenheid verscheen de Groote Heer met eenen luisterrijken stoet in de moskee; sedert het vorige jaar was zijn voorkomen weinig veranderd, uitgezonderd dat zijn gelaat de sporen scheen te dragen van veelvuldige schennis der Mahomedaansche wetten, ten aanzien van het gebruik des wijns.

— Uit LEIPZIG wordt dd. 7 Julij, nopens den brand van Schleitz, het volgende geschreven:

Uitgenomen de Heinrichsstadt en een deel der Altstadt is alles afgebrand. Er is slechts weinig kunnen gered worden, daar vele gewelfde kelders instortten, in welke men alles veilig geborgen meende te zijn, en handen ter redding ontbraken, vermits allen, meer dan zij konden, te doen hadden om de vuurwoede te bestrijden. Alle openbare gebouwen, de kerken, de pastorijen, de scholen en de daartoe behoorende onderwijzers-woningen, het ambtshuis met de archieven, het raadhuis, de gevangenhuizen, alle ambtswoningen, de Louizenburg, huis der vorstin-weduwe, al de vorstelijke huizen, het slot op den hoogen berg met het nabij gelegen voorwerk en alle zij-gebouwen, mitsgaders de voorraad van leeftogt, enz, zijn afgebrand. Buitendien is van de 700 burgerwoningen, welke de stad tellen mogt, wel de helft de prooi der vlammen geworden, daaronder begrepen die huizen, welke men, om de vlammen te stuiten, heeft moeten neêrhalen. In het verschoond gebleven gedeelte der stad staat naauwelijks nog een twaalftal der grootere en hechte huizen, alle overigen zijn slechts kleine hutten. Vele menschen zijn verbrand of op eene andere wijze om het leven gekomen, en de ellende onder de van huisdak beroofde inwoners is allervreeselijkst, daar zelfs de rijksten onder hen halve bedelaars geworden zijn, en de vorst, die zoo gaarne helpt, voorshands zelf hulpeloos, schier zonder onderkomen is. De geheele vorstelijke familie moet op het kleine Heinrichsruhe wonen, alwaar in het eerst haar zelfs levensmiddelen ontbraken. Deze ontbraken spoedig overal, vermits alle bakkers, vleeschhouwers, enz., met hunne voorraden afgebrand waren. De inwoners zijn grootendeels genoodzaakt zich onder den blooten hemel te legeren, en aldaar het van hunnen eigendom geredde te bewaken, terwijl door slecht volk veel gestolen wordt. Allerwege hoort men nog van bijzondere ongelukken.

— Uit SCHLEITZ wordt dd. 4 Julij het volgende geschreven: Sedert gisteren zijn de ingezetenen van deze stad door eene zware ramp geheel ter nedergeslagen. Tegen den middag ontstond er brand in een huis boven aan de markt, en bij den harden noordwesten wind verspreidde zich dezelve met ontzettende snelheid over de gansche markt en ver in de stad. Zelfs het schoone vorstelijke paleis, ondanks deszelfs hooge en geheel afgezonderde ligging, werd door de vlammen aangetast, en met hetzelve zijn de overige vorstelijke gebouwen, de stads-kerk, het raadhuis, de school, de pastorie en andere gemeente-gebouwen, benevens 240 burgerhuizen, waarvan het grootste gedeelte niet verwaarborgd is, in den asch gelegd. Dat men den brand eindelijk meester werd is alleen te danken aan de met groote inspanning aangewende redmiddelen, ondersteund door de hulp van naburige plaatsen. Al de ambtenaren en de gansche militaire magt waren daartoe mede werkzaam, onder bestuur van Z. D. den regerenden Vorst, die zich persoonlijk grootelijks blootstelde. De vlammen verspreidden zich zoo snel en het gevaar bij den slechten bouwtrant was zoo dreigend, dat de bewoners van de in brand geraakte huizen slechts weinige goederen konden redden. Er zijn eenige menschen in de brandende huizen omgekomen en verscheidene der hulpverleenenden zijn zwaar gekwetst. Ongeveer 500 huisgezinnen zijn door dezen brand zonder huisvesting en vele derzelven hebben hunne gansche bezitting verloren.

Schleitz is de hoofdstad van het vorstendom Reusz, aan de Wiesenthal, met muren, voorstad, ongeveer 700 huizen en bijna 5000 inwoners. Hetzelve bezit een schoon residentie-slot, twee Luthersche kerken, een wees- en ziekenhuis, een lyceum, laken-, wol- en neteldoekfabrijken, looijerijen, brouwerijen, enz.

— De dagbladen melden, dat in het groothertogdom Weimar sedert den aanvang des jaars bij de Israëliten de Duitsche godsdienst is ingevoerd, ofschoon vele gemeenteleden daartegen protesteren. Er wordt in het Duitsch gebeden, Duitsch gezongen en de afdeelingen door de leeraars Duitsch voorgelezen.

— Het kunstrijden maakt boven alle verbeelding snelle vorderingen. Te Berlijn is een nieuwe publieke tuin geopend, waar de oppassers te paard rijdend bedienen. Zoodra men den ingang binnen treedt wordt men twee kavallerie-oppassers gewaar, de een in roode, de andere in groene uniform. Al het verlangde wordt den gasten *toegereden*: koffij, wijn, thee, boterhammen met worst of ham, vlammetjes voor sigaren, enz. De behendigheid der oppassers, die in den snelsten rid den gasten de dranken toereiken zonder ook slechts een drupje er van te spillen, overtreft alles wat men tot dus verre in het kunstrijden heeft gezien.

Frankrijk.

PARIJS, den 18 Julij.

In het *Journaal Général* leest men het volgende artikel:

Er is op dit oogenblik sprake van het huwelijk tusschen de Prinses Clémentine en den Erfprins van Saksen-Coburg, neef van den Koning der Belgen. Men verzekert dat de familie van den jongen Prins den wensch heeft te kennen gegeven, dat de mogelijk uit dien echt voorkomende telgen van beider geslacht in de Luthersche Godsdienstleer mogten worden opgevoed, en dat deze onverwachte eisch de Koningin Maria Amélia zeer heeft ontstemd.

Ook heeft men dezer dagen het gerucht verspreid, dat de Hertogin van Kent, met toestemming van het ministerie, de hand van hare dochter Koningin Victoria voor eenen Prins van Saksen-Coburg heeft bestemd.

— De *Gazette* geeft daarentegen de volgende lezing:

Lieden, die de Koningin Victoria van nabij omgeven, meenen te weten dat het huwelijk zal plaats hebben terstond na afloop van den rouw, dat is te zeggen tegen het begin van den volgenden zomer.

Volgens het zeggen van dezelfde personen zal zich de keuze der Vorstin niet op eenen buitenlandschen Prins vestigen; doch moet zij voornemens zijn den troon te deelen met haren neef Prins George, zoon van den Hertog van Cumberland, die twee maanden voor de Koningin, namelijk op den 26sten Maart 1819 is geboren. Deze jonge Prins is blind, maar ondanks deze droevige omstandigheid heeft hij een belangwekkend uiterlijk en wordt zoowel zijne geaardheid als zijn geest algemeen geroemd.

Belgie.

BRUSSEL, den 12 Julij.

De *Messager*, na uit het *Journal du Commerce* een artikel betreffende onze stroom-magt overgenomen te hebben, voegt daarbij de volgende regelen:

»Zijn Exc. de Heer Admiraal onzer marine, *in partibus*, is zekere Heer *Schokkert*, de zoon van eenen goudsmid te Gent, die omstreeks het jaar 1818 op de Nederlandsche flotilje had dienst genomen; zijn avancement zal wonderbaarlijk snel voorkomen, wanneer men in aanmerking neemt, dat, voor het minst, onze marine in tijd van vrede stilletjes hare manoeuvres maakt. Laat het maar eens oorlog worden, en men zal zien, op welk avancement de officieren onzer zeemagt (onze *marientjes!!!*) nog te hopen hebben.

Mengelingen.

DE DEKEN VAN *BADAJOZ*, OF DE ONDANKBAARHEID.

(Vervolg en slot van No. 76.)

»Waarde meester!" zeide hij: »ik heb »u twee aangename berigten te gelijk »mede te deelen: Uw discipel is tot Kar»dinaal verheven, en uw zoon zal.... »binnen kort tot dezelfde waardigheid »bevorderd worden. Ik was voornemens »hem het Aartsbisdom van *Compostella* »te geven; doch, ongelukkig voor hem, »of liever voor mij, mijne moeder, die »wij in *Badajoz* hebben gelaten, heeft »mij, gedurende uwe afwezigheid, eenen »zeer scherpen brief geschreven, die al »mijne plannen in duigen werpt. Zij zal »niet te vreden zijn, zoo ik den aarts»diaken van mijne voormalige kerk, »*Don* PABLOS DI SALASA, haren vertrouw»den vriend en biechtvader, niet tot »mijnen opvolger benoem. Zij schrijft »mij, dat het haar het leven zal kosten, »indien zij mij niet kan bewegen tot »het geven van de voorkeur aan haren »vader in God; en ik ken haar genoeg, »om overtuigd te zijn, dat zij de waar»heid zegt. Stel u nu in mijne plaats, mijn »waarde meester? Zal ik de oorzaak »zijn van den dood mijner moeder?"

Don TORRIBIO was de man niet, om zijnen vriend tot moedermoord aan te hitsen; zelfs gevoelde hij geen het minste misnoegen tegen de moeder van den Prelaat.

Om echter der waarheid hulde te doen moeten wij zeggen, dat deze moeder, van welke hij sprak, een goed slag van eene vrouw was; zij was reeds bejaard, leefde stil en eenvoudig met hare kat en hare dienstmaagd, en wist naauwelijks den naam van haren biechtvader. Was het dus wel waarschijnlijk, dat *Don* PABLOS het Aartsbisdom door haar toedoen verkregen had? Was het niet veeleer te vermoeden, dat hij hetzelve te danken had aan eene *Fransche* Dame, zijne nicht, eene jonge schoone weduwe, die te gelijk vroom en handelbaar was, en in wier gezelschap Zijn Hoogeerwaarde de Aartsbisschop, gedurende zijn verblijf in *Compostella*, menigmaal gesticht was geworden? Hoe het ook zij, *Don* TORRIBIO volgde Zijne Eminentie naar *Rome*; en niet lang waren zij in die stad geweest, toen de Paus overleed. Het gevolg dezer gebeurtenis laat zich ligtelijk vermoeden: het Conclave kwam bijeen ter verkiezing, al de stemmen waren eenparig ten voordeele van den *Spaanschen* Kardinaal, en — hij werd Paus.

Onmiddelijk na het eindigen der plegtigheden zijner verheffing werd *Don* TORRIBIO tot een geheim gehoor bij hem toegelaten. Met tranen van blijdschap kuste deze de voeten van zijnen geliefden leerling, dien hij nu met zoo vele waardigheid den Pausselijken zetel zag bekleeden. Hij sprak op eene nederige en bescheidene wijze van zijne langdurig bewezene diensten, en herinnerde Zijne Heiligheid aan zijne beloften, aan die onschendbare beloften, welke hij nog kort vóór zijne komst in het Conclave zoo stellig hernieuwd had. Hij maakte gewag van den Kardinaalshoed, dien hij voor de driedubbelde kroon had afgelegd; doch in plaats van dien hoed voor *Don* BENJAMIN te vragen, betuigde hij ernstig en plegtig, van alle hoop op een eervol ambt voor denzelven af te zien. Hij en zijn zoon, zeide hij, zouden zich hoogst gelukkig achten, indien het Zijne Heiligheid behaagde, hen, benevens zijnen zegen, een gering tijdelijk bestaan te schenken, al ware het slechts een jaarlijksch inkomen, toereikende voor de matige behoeften van eenen wijsgeer en een' geestelijken.

Gedurende deze woorden overlegde de souvereine Opperpriester bij zich zich-zelven, hoe hij met zijnen leermeester zoude handelen. Hij bedacht, dat hij hem eigenlijk niet langer noodig had; dat hij reeds meer van de tooverkunst verstond dan een Paus behoorde te weten, en dat het hoogst onvoegzaam voor hem was, de nachtvergaderingen van toovenaars en hunne onbetamelijke plegtigheden bij te wonen. Na alles rijpelijk overwogen te hebben, besloot Zijne Heiligheid, dat *Don* TORRIBIO niet alleen een nutteloos, maar zelfs een lastig wezen voor hem was; en dit punt beslist zijnde, was hij niet langer om zijn antwoord verlegen. Hij voegde zijnen eertijds zoo hooggeachten meester dus toe: »Wij hebben »met grievend leedwezen vernomen, dat, »onder voorwendsel van de geheime we»tenschappen te beoefenen, gij eene af»schuwelijke gemeenschap onderhoudt »met den geest der duisternis en des be»drogs; waarom wij u als een vader »vermanen, boete te doen voor uwe gru»weldaden door een berouw geëvenredigd »aan derzelver snoodheid. Bovendien »bevelen wij u, het grondgebied der Kerk »binnen drie dagen te verlaten, op straffe »van aan den wereldlijken regter en des»zelfs onverbiddelijke vlammen overge»leverd te worden."

Zonder zich eenigzins te verwonderen of te ontstellen, herhaalde *Don* TORRIBIO onmiddellijk de drie geheimzinnige woorden, welke wij den lezer verzochten te onthouden; en vervolgens de deur openende, riep hij uit al zijne magt: »JACINTHA! »gij behoeft maar één hoen aan het spit »te steken, want mijn vriend de Deken, »zal dezen avond niet hier blijven eten."

Dit was een donderslag voor den ingebeelden Paus. Hij bekwam uit eene soort van verbijstering, in welke hij bij het eerste uitspreken der tooverwoorden gevallen was en ontwaarde, dat hij, in plaats van in het Vatikaan, zich nog te *Toledo*, in de werkplaats van *Don* TORRIBIO, bevond, terwijl hij tevens op de huisklok zag, dat nog geen vol uur verloopen was, sedert zijne komst in dat noodlottig kabinet, waar hem zulke genoegelijke droomen hadden bezig gehouden. In dit kort tijdsbestek had hij zich verbeeld een toovenaar, een bisschop, een aartsbisschop en een paus te zijn; en bij slot bevond hij, dat hij slechts een onnoozele bloed en een ondankbare guit was. Alles was beguicheling, behalve de blijken, welke hij gegeven had van zijn slecht karakter en bedorven hart. Hij ging, zonder een woord te spreken, oogenblikkelijk heen, vond zijnen muilezel op de plaats, waar hij hem gelaten had, en keerde met denzelven terug naar *Badajoz*, zonder iets het minste geleerd te hebben van de verhevene kunst, in welke hij zich gevleid had een meester te zullen worden.

Schepen in Lading.

Watergetijden.

		Hoog Water.		Laag Water.
27	*Woensdag.*	's mor. 4-30	's av.	10-30
28	*Donderdag.*	» 5-15	»	11-15
29	*Vrijdag.*	» 6-00	»	12-00
30	*Zaturdag.*	» 6-45	»	12-45

Ter DRUKKERIJ van GEZUSTERS SEBBINS.